

E.B.
WHITE

Pânza Charlottei

Născut la Mount Vernon, în SUA, în 1899, **E.B. White** este unul dintre scriitorii care s-au bucurat deopotrivă de aprecierea criticii și a publicului. Celebru mai ales ca autor de cărți pentru copii, Elwyn Brooks White (sau Andy, cum îi spunea de fapt mai toată lumea) a fost, începând din 1927, editor colaborator la *The New Yorker*. În 1963 i s-a decernat Medalia Prezidențială pentru Libertate, iar în 1978 a primit o mențiune specială din partea juriului Pulitzer pentru scrisorile și eseurile sale și pentru întreaga operă. A murit în 1985, la 86 de ani, la ferma lui din Maine.

A scris doar trei cărți pentru copii, dar toate trei sunt printre cărțile cele mai îndrăgite de copiii din întreaga lume: *Stuart Little* (1945), *Charlotte's Web* (1952) și *The Trumpet of the Swan* (1970). O anchetă realizată în 2012 de *School Library Journal* a arătat că *Pânza Charlottei* este pe locul I în topul preferințelor cititorilor.

„Cine coboară nivelul atunci când scrie pentru copii își pierde vremea. Trebuie să ridici nivelul, nu să-l cobori“, spunea E.B. White într-un interviu. „Copiii sunt pretențioși. Sunt cititorii cei mai atenți, curioși, pasionați, sensibili, rapizi și empatici. Acceptă, aproape fără rezerve, tot ce le propui, atâta vreme cât ești cinstit, curajos și clar.“

E.B.
WHITE

Pânza Charlottei

Traducere din engleză
de Florin Bican

ARTHUR

Înainte de micul dejun

— Unde se duce tata cu barda? o întrebă Fern pe mama ei, în timp ce puneau împreună masa pentru micul dejun.

— Până afară, la cocina porcilor, îi răspunse doamna Arable. A fătat scroafa peste noapte.

— Da' tot nu văd ce nevoie are de bardă, continuă Fern, care nu avea decât opt ani.

— Păi, zise mama, un purceluș s-a născut beteag. E slăbănog și mult mai mic decât ceilalți. N-o să se-aleagă nimic de el. Tata se duce să-i facă de petrecanie.

— Să-i facă *de petrecanie*? izbucni Fern. Adică să-l *omoare*? Doar pentru că-i mai mic decât ceilalți?

Doamna Arable puse pe masă o cană cu smântână.

— Nu țipa, Fern. Tata are dreptate. Probabil purcelușul ăsta o să moară oricum.

Fern dădu la o parte un scaun care-i stătea-n drum și o zbughi afară. Iarba era udă, iar pământul mirosea a primăvară. Până să-l prindă din urmă pe tatăl ei, Fern avea pantofii leoarcă.

— Te rog eu, nu-l omorî, suspină fetița. Nu e drept. Domnul Arable se opri din drum.

— Fern, îi spuse el cu blândețe, va trebui să înveți să te stăpânești.

— Să mă stăpânesc? țipă Fern. Aici e vorba de viață și de moarte și tu-mi spui să mă *stăpânesc*.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Apucă de coada bărzii cu amândouă mâinile și încercă să i-o smulgă tatălui său.

— Fern, îi spuse domnul Arable. Știu mai bine ca tine cum se cresc purceii. Un purcel beteaș o să ne-aducă numai neazuri. Hai, șterge-o de-aici.

— Da' nu-i cinstit, continuă Fern să strige. Doar nu-i vina purcelușului că s-a născut mai mic. Ce, dacă eu m-aș fi născut mai mică, m-ai fi omorât și pe mine?

Domnul Arable zâmbi.

— Cum să fac una ca asta? răspunse el, uitându-se cu dragoste la fetița lui. Dar aici e cu totul altă treabă. O fetiță e una, un purceluș slăbănog – alta.

— Eu nu văd nicio deosebire, insistă Fern, fără să-și ia mâinile de pe bardă. Asta-i cea mai mare nedreptate de care-am auzit în viața mea.

Pe chipul lui John Arable se strecură o expresie stranie. Părea că și el e gata să izbucnească în plâns.

— Atunci, bine, spuse el. Întoarce-te-n casă și-o să-ți aduc amărâtul ăla de purcel. O să te las să-l crești

cu biberonul, ca pe-un copilaș. Ca să vezi singură cât e de greu să crești un porc.

Când domnul Arable reveni în casă peste o jumătate de oră, ducea sub braț o cutie de carton. Fern era în camera ei, să-și schimbe pantofii. Masa din bucătărie era întinsă pentru micul dejun și mirosea a cafea, șuncă prăjită, a tencuială umedă și a fum de la soba pe lemne.

— Pune-o pe scaun! spuse doamna Arable.

Domnul Arable așeză cutia pe locul lui Fern. Apoi se duse la chiuvetă, se spălă pe mâini și se șterse cu prosopul.

Fern cobora scările agale. Avea ochii roșii de plâns. Când se apropia de locul ei, văzu cutia clătinându-se și auzi un râcâit dinăuntru. Își privi întrebător tatăl. Ridică apoi capacul. Din cutie o privea purcelușul nou-născut. Era alb. Lumina dimineții i se filtra roz prin urechi.

— E al tău, spuse domnul Arable. A scăpat de o moarte timpurie. Și să mă ierte Domnul pentru prostia pe care am făcut-o.

Fern nu-și mai putea lua ochii de la purcelul piper-nicit.

— O, șopti ea. *Uitați-vă* numai la el! E absolut perfect.

Închise cu grijă cutia. Mai întâi își sărută tatăl, apoi se duse să-și sărute mama. Deschise din nou cutia,

scoase purcelușul și își lipi obrazul de el. Chiar atunci intră în bucătărie fratele ei, Avery. Băiețelul avea zece ani. Era înarmat până-n dinți. Într-o mână ducea o pușcă cu aer comprimat, în cealaltă avea un pumnal de lemn.

— Ce-i ăla? se interesă el. Ce are Fern acolo?

— Are un musafir la micul dejun, îi spuse doamna Arable. Spală-te pe mâini și pe față, Avery!

— Dă să văd, spuse Avery, lăsând jos pușca. Sărăcia aia-i porc la tine? Frumos exemplar, n-am ce zice. Parcă-i un șobolan alb.

— Spală-te și treci la masă, Avery, îi spuse mama. Într-o juma' de oră trece autobuzul școlii.

— Îmi dai și mie un porc, tată? întrebă Avery.

— Nu! Nu dau porci decât cui se trezește devreme, îl anunță domnul Arable. Fern s-a sculat cu noaptea-n cap, străduindu-se să alunge nedreptatea din lume. Drept recompensă, s-a ales cu un purceluș. E micuț, nu zic, dar e totuși un porc. Asta ne arată ce se poate întâmpla dacă cineva se trezește la timp. La masă!

Dar Fern nu putea mânca înainte ca purcelușul ei să sugă un pic de lapte. Doamna Arable găsi un biberon și o tetină de cauciuc. Umplu biberonul cu lapte cald, îi fixă tetina la gură și i-l întinse lui Fern.

— Dă-i micul dejun, spuse ea.

În clipa următoare, Fern se așeză pe dușumea într-un colț al bucătăriei cu bebelușul pe genunchi și-l învâța cum să bea din biberon. Purcelul, cât era el de mic, avea poftă de mâncare și nu i-a trebuit mult să prindă mișcarea.

Din șosea se auzi claxonul autobuzului școlii.

— Fugiți! îi îndemnă doamna Arable, luând purcelul din brațele lui Fern și punându-i o gogoasă în mână.

Avery își înșfăcă pușca, pescuind din fugă încă o gogoasă.

Ieșiră în drum alergând și se urcară în autobuz. Fern nici nu-i băga în seamă pe ceilalți copii. Se uita doar pe fereastră, gândindu-se cât de frumoasă e viața și ce norocoasă era ea să poarte singură de grijă unui purceluș. Până să ajungă la școală, Fern deja găsisese un nume pentru noul ei tovarăș – alesese cel mai frumos nume care-i venise în minte.

— Îl cheamă Wilbur, șopti ea, ca pentru sine.

Încă se mai gândea la purcel când învățătoarea o întrebă:

— Fern, care e capitala statului Pennsylvania?

— Wilbur, răspunse Fern, ca prin vis.

Toată clasa începu să chicotească. Fern se făcu roșie ca sfecla.